

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אילת הרנוף

תובעים פלוני

נגד

נתבעים הפניקס חברה לביטוח בע"מ

פסק דין

תביעה על פי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975. הנתבעת מודה בחבות והמחלוקת נוגעת לגובה הנזק בלבד.

רקע

1. התובעת, ילידת 1956, נפגעה בתאונת דרכים ביום 9.2.17, בעת שנהגה ברכב שהיה מבוטח בביטוח חובה אצל הנתבעת. בהיותה בדרכה הביתה מעבודתה, בעודה ממתינה לרכב שייצא מהחניה, פגע ברכבה רכב אחר, והיא נפגעה. למחרת התאונה פנתה התובעת לחדר מיון עקב תלונות על כאבי ראש, צוואר, כתפיים, נימול בידיים וסביב הפה. התובעת שוחררה לביתה עם המלצות למשככי כאבים, מנוחה ומעקב רופא. מספר ימים לאחר התאונה החלה התובעת להתלונן גם על ירידה בשמיעה, סחרחורת, וטינטון. התאונה הוכרה כתאונת עבודה.
2. במשך 37 שנים עבדה התובעת כאחות, מתוכם בעשרים השנים האחרונות כאחות חדר ניתוח גניקולוגי בב"ח שיבא. בעקבות התאונה אושרו לתובעת תקופות אי כושר למשך 5 חודשים. בחודש יולי 2017 שבה התובעת לעבודתה (עם הגבלה של הרופא התעסוקתי לביצוע משמרות בוקר וערב בלבד). בחלוף שנה וחצי ממועד התאונה ושנה אחרי ששבה לעבודתה אחרי התאונה, פרשה התובעת לגמלאות, בגיל 62. לטענתה, מצבה הרפואי כתוצאה מהתאונה לא איפשר לה להמשיך בעבודתה כאחות חדר ניתוח.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

הנכות הרפואית

3. שני מומחים מונו מטעם בית המשפט לבדיקת מצבה הרפואית של התובעת בעקבות התאונה. אורתופד - ד"ר יורם אנקשטיין, ורופאת אף אוזן גרון - ד"ר יעל גרטי גרוס.

בתחום האורתופדי - קבע ד"ר אנקשטיין כי לתובעת נותרה נכות אורתופדית צמיתה בשיעור של 5% בגין הגבלה מזערית בתנועות הצוואר לפי סעיף 37(5)(א) חלקי.

ד"ר אנקשטיין חיווה דעתו, כי לא נותרה לתובעת מגבלה תפקודית כתוצאה מהפגיעה בצוואר. ד"ר אנקשטיין קבע כי לתובעת נגרמה נכות זמנית בשיעור של 100% למשך 5 חודשים (תקופת אי הכושר שאושרה ע"י הרופא התעסוקתי של ביה"ח), ממועד התאונה ועד 9.7.17.

בתחום א.א.ג. – קבעה ד"ר גרטי כי לתובעת נותרה בעקבות התאונה נכות צמיתה בשיעור של 2.5% בגין ליקוי שמיעה קל עד בינוני לפי סעיף 72(1) מותאם, ונכות של 10% בגין טינטון דו צדדי לפי סעיף 72(4)(ד)(2).

ד"ר גרטי קבעה בנוסף, כי לתובעת נגרמה נכות זמנית בשיעור של 10% בגין סחרחורת וחוסר שיווי משקל למשך 6 חודשים מיום התאונה.

הנכות הרפואית הצמיתה המשוקללת עומדת על 16.64%.

4. הצדדים לא ביקשו לחקור את המומחים.

5. הנכויות שנקבעו ע"י המומחים מטעם בית המשפט, עולות בקנה אחד עם הנכויות שנקבעו במל"ל. גם שם נקבעה נכות של 5% בגין הגבלת תנועה קלה בצוואר, נכות של 2.5% בגין ליקוי שמיעה ונכות של 10% בגין טינטון.

טענות התובעת

6. לטענת התובעת, מצבה הרפואית בעקבות התאונה לא איפשר לה להמשיך בעבודתה כאחות חדר ניתוח, ובעקבות זאת נאלצה לפרוש לגמלאות 5 שנים לפני המועד. לטענתה, תגמולי הפנסיה שהיא מקבלת נמוכים בהרבה מהשכר שקיבלה בעבודתה, ואת ההפרש תובעת התובעת כפיצוי בגין הנזק שנגרם לה כתוצאה מהתאונה.

לחילופין טוענת התובעת כי נכותה התפקודית עולה לאין שיעור על נכותה הרפואית ומבקשת לחשב את הפסדי השכר על פי נכות תפקודית של 50%.

עוד טוענת התובעת להפסדי שכר מיום התאונה ועד שפרשה לגמלאות - בשנים 2017, 2018 - ולפיצוי בגין הוצאות רפואיות, נסיעות ועזרת זולת לעבר ולעתיד.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

טענות הנתבעת

7. לטענת הנתבעת, התובעת בחרה לצאת לגמלאות מסיבותיה היא, וללא קשר לתאונה. לטענת הנתבעת, הנכויות הרפואיות שנקבעו ע"י המומחים אינן יכולות להסביר את החלטת התובעת להפסיק לעבוד. כמו כן, העובדה שהתובעת המשיכה בעבודתה כרגיל במשך כשנה מתום תקופת אי הכושר ועד שהחליטה לפרוש, מעידה על כך שלא היתה כל מניעה שהתובעת תמשיך לעבוד. לפיכך, אין מקום לפצות את התובעת על ההפרש בין השכר שקיבלה בעבודתה ובין תגמולי הפנסיה.

עוד טוענת הנתבעת, כי הנכות הרפואית של התובעת אינה משפיעה על תפקודה כלל. לטענתה, 5% נכות בגין הגבלה מזערית בצוואר ו- 2.5% נכות בגין ירידה בשמיעה הן נכויות שאינן פוגעות בתפקוד, וכך גם הטינטון, שבגינו נקבעו לתובעת 10% נכות.

באשר להפסדי שכר עד מועד הפרישה טוענת התובעת, כי בשנת 2018 לא היו לתובעת הפסדי שכר.

דיון והכרעה

הפרישה המוקדמת והנכות התפקודית

8. התובעת העידה, כי במסגרת עבודתה כאחות חדר ניתוח גניקולוגי עבדה משמרות אינטנסיביות של עבודה פיזית תחת לחץ, שכללה השתתפות בניתוחים - חלקם ארוכים, חלקם בהולים בעקבות סכנת חיים לאם ולעובר - ריצה בין חדרי ניתוח, הבאת ערכות חדר ניתוח כבדות ופריסתן, העברת המטופלות וכיוצ"ב. עד התאונה עבדה התובעת ללא כל קושי במשמרות בכל שעות היממה (בוקר, ערב, לילה), משמרות כפולות וכוננויות.

בעקבות התאונה אושרו לתובעת תקופות אי כושר למשך חמישה חודשים שבמהלכם לא עבדה. בתום חמישה חודשים שבה התובעת לעבודה, אולם לדבריה, בהוראת הרופא התעסוקתי, היא עבדה במשמרות בוקר וערב בלבד, ללא משמרות לילה. הדברים מגובים במכתב "סיכום כושר עבודה" של המרפאה לרפואה תעסוקתית בביה"ח שיבא, שם כתב הרופא התעסוקתי כי התובעת יכולה לחזור לעבודה החל מיום 10.7.2017 "בהיקף משרה מלא אך במשמרות בוקר בלבד".

התובעת הסבירה בעדותה, שבמשמרת בוקר כח האדם גדול יותר לעומת משמרת לילה, מה שמקל על עבודת הצוות: "הרופא התעסוקתי לא אישר לעבוד בלילה, כי בלילה אין סניטר שמשכיב ומוריד, ויש ניתוחים בהולים ויש רק שתי אחיות במשמרת, וצריך לעזור למרדים, בהרדמה כללית, להשכיב, לחבר, ל"ד, מוניטור, דופק, לפרוס... יש סה"כ שתי אחיות וכוננית בבית...".

כאמור, כעבור 5 חודשים שבה התובעת לעבודתה, אולם לדבריה, התיפקוד שלה נפגע, ולא התאים לעבודה בחדר ניתוח. הירידה בשמיעה והטינטון הפריעו לה להגיב למתרחש בחדר הניתוח כנדרש, גם הכאבים בצוואר והסחרחורת הקשו עליה לבצע את המטלות הנדרשות. (כאמור, בגין

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

סחרחורת קבעה המומחית בתחום הא.א.ג נכות זמנית לשישה חודשים בלבד, ללא נכות צמיתה). לכן, לדבריה, לאחר שנה שבמהלכה עשתה ניסיון לשוב לעבודה, נאלצה לפרוש לפנסיה מוקדמת. בחקירה נגדית נשאלה התובעת האם עשתה ניסיון לעבור לתפקיד אחר של אחות, אינטנסיבי פחות (לא בחדר ניתוח), בבית החולים או מחוצה לו. מעדותה עולה, כי בדקה אפשרות לעבור לתפקיד אחר בתוך בית החולים, אולם משלא הוצע לה לעבור באופן מיידי למחלקה שרצתה, זנחה את הרעיון והחליטה לפרוש לגמלאות.

9. נוכח קביעת המומחים ועדותה של התובעת, שוכנעתי כי הנכות שנגרמה לתובעת בעקבות התאונה פגעה בתפקודה בעבודה כאחות חדר ניתוח גניקולוגי. בהתחשב בסוג הפגיעה ובשיעור הנכות, במהות ואופי עבודתה של התובעת, בגילה (בת 61 במועד התאונה) - אני סבורה כי נכותה הרפואית משקפת את מידת הפגיעה בתפקודה בעבודה. בנסיבות עניינה של התובעת לא שוכנעתי, כי שיעור הנכות התפקודית שונה משיעור הנכות הרפואית - גבוה יותר כטענת התובעת או נמוך יותר כטענת הנתבעת. כאמור, התובעת הסבירה בתצהירה ובחקירתה הנגדית כי העבודה בחדר ניתוח, בה היתה מורגלת עובר לתאונה, היתה מאומצת ואינטנסיבית, וכי הפגיעה בתאונה והנכות שנוותרתה לה בעקבותיה היקשו עליה להמשיך לתפקד בעבודה כרגיל. היא עשתה ניסיון לשוב לעבודה, אולם בתום שנה ראתה שהיא מתקשה לחזור לתפקוד מלא והחליטה לפרוש. עדותה היתה כנה ושוכנעתי באמינות טענותיה. הדברים גם עולים בקנה אחד עם העובדה שאושרו לתובעת תקופות אי כושר למשך חמישה חודשים, ובתום תקופת אי הכושר הגביל הרופא התעסקותי את עבודתה למשמרות בוקר וערב בלבד, ללא משמרות לילה שהן מטיבן קשות ואינטנסיביות יותר. גם הירידה בשכר (כפי שיידון להלן), אשר מושפע מכמות המשמרות ומסוג המשמרת, מלמדת כי היתה לתאונה השלכה על תפקוד התובעת בעבודתה.

לפיכך אני קובעת כי נכותה התפקודית של התובעת זהה לנכותה הרפואית, ועומדת על 16.64%.

10. כפי שעולה מנתוני השכר של התובעת, משכורתה הושפעה מכמות המשמרות, מסוג המשמרת (בוקר, ערב, לילה, שישי, שבת), שעות נוספות וכיוצ"ב. מכאן שנכותה התפקודית של התובעת השפיעה על כושר השתכרותה.

11. לאור האמור לעיל מקבלת אני, כי למצבה הרפואי של התובעת בעקבות התאונה היתה תרומה מסויימת להחלטתה לפרוש לגמלאות. אולם בהתחשב בשיעור הנכות ובסוג הפגיעה, אינני סבורה כי ניתן לקשור בין הדברים באופן מלא. לא שוכנעתי כי התובעת לא היתה יכולה להמשיך לעבוד בתוך בית החולים או מחוצה לו כאחות במחלקה/מרפאה שדורשת עבודה פחות אינטנסיבית ומאומצת. בכל מקרה, אינני סבורה כי כתוצאה מהתאונה איבדה התובעת לחלוטין את כושר השתכרותה. לקביעתי זו תהא השלכה על חישוב נזקה של התובעת להלן.

12. על יסוד הדברים האלה אבחן את שיעור הנזק וגובה הפיצוי לו זכאית התובעת.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

הנזק והפיצוי

הפסד שכר לעבר

13. בסיס השכר עובר לתאונה (לאחר ניכוי מס הכנסה), על פי טופס 106 לשנת 2016 :
שנתי – 256,926 ₪, ובממוצע **21,410 ₪ לחודש**.

14. תקופה ראשונה – מיום התאונה ועד סוף שנת 2017

כאמור, בשנת 2017 התובעת נעדרה מעבודתה במשך 5 חודשים. בתקופה זו היא המשיכה לקבל שכר על חשבון דמי הפגיעה ששולמו ישירות למעביד (בגין שלושה חודשים) ועל חשבון דמי מחלה (58 ימים – ראה תלוש דצמבר 2017).

השכר השנתי (לאחר ניכוי מס) שקיבלה התובעת בשנת 2017 עמד על 233,177 ₪ (19,431 ₪ לחודש).

כלומר, שכרה פחת ביחס לשנת 2016 ב- **23,749 ₪**.

אני סבורה, כי ניתן לייחס את הירידה בשכר לתאונה, שכן עיון בטופסי 106 לשנים 2016 ו- 2017 מלמד שבשנת 2017 הרוויחה התובעת פחות בגין "שכר שעות נוספות ומאמץ מיוחד". כאמור, עם חזרתה לעבודה לאחר התאונה הונחתה התובעת לא לעבוד במשמרות לילה, וגם לכך יש השלכה על השכר.

הסכום הנ"ל בתוספת ריבית והצמדה מאמצע התקופה עומד על סך של - **25,228 ₪**.

בנוסף, בגין 58 ימי מחלה שנוכו בתקופה זו, יכולה היתה התובעת לקבל בעת פרישתה "פיצוי בעד חופשת מחלה שנתרה לעובד" לפי מפתח של 8 ימי עבודה לכל 30 ימי מחלה שלא נוצלו (ראה ת/12 העמ' האחרון), קרי תשלום בגין 15 ימים, מחצית חודש, ובסה"כ במעוגל **10,000 ₪**, בתוספת ריבית והצמדה ממועד הפרישה (1.7.17) - **10,557 ₪**.

סה"כ הפסד שכר בגין שנת 2017 - **35,785 ₪**.

15. תקופה שניה – 1.1.2018 ועד 30.6.2018 (מועד הפרישה לגמלאות)

בשנת 2018 (מחצית השנה עד הפרישה) השתכרה התובעת סך של 100,431 ₪ (לאחר ניכוי מס), ובממוצע 16,739 ₪ לחודש. כלומר, ירידה של 4,671 ₪ לחודש ביחס לשנת 2016 עובר לתאונה, ובסה"כ בגין 6 חודשים **28,026 ₪** בתוספת ריבית והצמדה מאמצע התקופה (1.4.18) **29,573 ₪**. נתוני השכר הנ"ל מבוססים על תלוש משכורת חודש יוני 2018. הסכומים המפורטים בטופס 106 לשנת 2018 ובדו"ח רציפות ביטוח הם גבוהים יותר, ולאורם טוען ב"כ הנתבעת כי לא היתה ירידה בשכר בשנת 2018. משלא הובהר מה הם הרכיבים הכלולים בטופס 106 (האם למשל הם כוללים

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

את התשלומים ששילם המעביד לאחר הפרישה כמפורט בתלושי הפנסיה (ת/13) ולא ניתן הסבר לפערים, מצאתי לקבל את נתוני השכר הכלולים בתלוש המשכורת.

16. תקופה שלישית מ- 1.7.2018 ועד היום

ביום 1.7.2018 פרשה התובעת לגמלאות והכנסתה החודשית ירדה באופן משמעותי ועמדה על 6,548 ש"ח לחודש בלבד. כפי שקבעתי לעיל, אינני סבורה כי בעקבות התאונה התובעת איבדה לחלוטין את כושר השתכרותה. פגיעתה של התובעת בתאונה אינה הסיבה והגורם הבלעדי לפרישתה המוקדמת לפנסיה. לכן, אינני מקבלת את טענת התובעת כי יש לפצותה בגין הפער בין השכר שאותו היתה מקבלת לולא פרשה לגמלאות ובין תגמולי הפנסיה שהיא מקבלת. משכך, באיזון בין הפסדיה של התובעת בעקבות הפרישה המוקדמת ובין נזקיה כתוצאה מהתאונה, ייעשה חישוב הפסדי השכר ממועד פרישת התובעת לגמלאות על פי שיעור הנכות התפקודית כתוצאה מהתאונה, אשר כפי שקבעתי זהה לשיעור הנכות הרפואית ועומד על 16.64%.

מ- 1.7.2018 ועד היום חלפו 35 חודשים (עד 30.5.21 לצורך נוחות החישוב) –

$124,692 = 16.64\% \times 35 \times 21,410$ ₪, ובתוספת ריבית והצמדה מאמצע התקופה (1.12.19) - **126,610** ₪.

17. סה"כ הפסדי שכר לעבר - 191,968 ₪ ובמעוגל **192,000** ₪.

הפסד שכר לעתיד

18. הפסדי השכר מהיום ועד גיל הפרישה המיועד - גיל 67, יחושבו אף הם לפי שיעור הנכות התפקודית.

התובעת ילידת 5.4.1956, מועד הפרישה המיועד - 4.4.2023. סה"כ מיום 30.5.21 ועד מועד זה - 22 חודשים (מקדם היוון 21):

$74,815 = 21 \times 16.64\% \times 21,410$ ₪, ובמעוגל **75,000** ₪.

הפסד פנסיה וזכויות סוציאליות

19. הפסדי השכר לעבר ולעתיד מסתכמים בסך של 267,000 ₪, ובהתאמה יש לפסוק פיצוי בגין הפסד פנסיה וזכויות סוציאליות (לפי 12.5%) בסך של **33,375** ₪.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר ולעתיד

20. התובעת עותרת לפיצוי גלובלי בראש נזק זה בשיעור של 20,000 ₪. התובעת מצידה טוענת כי לא הוצגו ראיות בגין הוצאות בפועל, וכי בכל מקרה מדובר בתאונת דרכים אשר הוכרה כתאונת עבודה והתובעת זכאית למימון מלא של כל הטיפולים הרפואיים שתיזקק להם לרבות הוצאות נסיעה לטיפולים אלה.

21. לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים לרבות - העובדה שלא הוצגו ראיות ממשיות בתמיכה לעתירת התובעת בראש נזק זה; העדר קביעה בחוות-דעת המומחים בדבר הצורך בטיפולים; העובדה שמדובר בתאונת-דרכים אשר הוכרה גם כתאונת-עבודה ולפיכך התובעת זכאית לתשלום מלוא הוצאותיה מקופת-חולים; ומאידך ההנחה הסבירה כי בכל זאת התובעת נדרשה ותידרש לשאת בהוצאות כאלה ואחרות עבור תרופות, טיפולים ונסיעות, אני מוצאת לאמוד הפיצוי בגין ראש נזק זה לעבר ולעתיד בסכום גלובאלי של 5,000 ₪.

עזרת זולת לעבר ולעתיד

22. התובעת טוענת כי בעקבות התאונה היא נזקקת לעזרת צד ג' מוגברת. היא לא יכולה לנהוג לבד ונזקקת לעזרת בעלה בכל יציאה מהבית, היא לא מסוגלת לבצע לבדה פעולות יום יומיות כגון קניות, נקייון, סידור הבית, ונאלצת להעזר בבעלה ובבנותיה. בעלה של התובעת העיד גם הוא ותמך טענותיה.

התובעת עותרת לפיצוי בגין ראש נזק זה לעבר בסך 7,500 ₪ ולעתיד לפי שלוש שעות שבועיות של עוזרת בית. לא הובאו ראיות כי התובעת מעסיקה עוזרת בית.

23. לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, לרבות לעובדה שהתובעת היתה במשך 5 חודשים באי כושר, ומאידך לכך שלחלק לא מבוטל מהנכות אין השלכה ישירה על התיפקוד בבית ועל הצורך בעזרה (טינטון וירידה קלה בשמיעה), אני פוסקת לתובעת בגין ראש נזק זה פיצוי גלובאלי לעבר ולעתיד על דרך האומדנה בסך של 15,000 ₪.

כאב וסבל

24. בהתאם [לתקנה 2\(ב\)](#) לתקנות פיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בגין נזק שאינו נזק ממון), התשל"ו-1976, בהתחשב בנכות הרפואית שנוותרת לתובעת כתוצאה מהתאונה, בגילה ובהעדר ימי אשפוז, עומד הפיצוי בגין כאב וסבל על סך של 21,530 ₪.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

סיכום

25. נזקי התובעת בגין התאונה עומדים על סך כולל של ₪, כמפורט בראשי הנזק שלעיל ולהלן:

א. הפסד שכר לעבר -	₪ 192,000
ב. הפסד שכר לעתיד -	₪ 75,000
ג. הפסדי פנסיה -	₪ 33,375
ד. הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר ולעתיד -	₪ 5,000
ה. עזרת צד ג' לעבר ולעתיד -	₪ 15,000
ו. כאב וסבל -	₪ 21,530

₪ 341,905

ובמעוגל 342,000 ₪.

ניכויי המל"ל

26. מסכום הפיצוי יש לנכות את התגמולים שקיבלה התובעת בעקבות התאונה, למעט הסכומים אשר התקבלו כדמי פגיעה. דמי הפגיעה שולמו ע"י המל"ל ישירות למעביד (בית החולים), וכנגדם המשיכה התובעת לקבל משכורת מהמעביד. מכאן שסכום זה לא הובא בחשבון במסגרת הפסד השכר, התובעת לא קיבלה פיצוי בגינו במסגרת פסק הדין, ואין לנכותו.

סוף דבר

27. הנתבעת תשלם לתובעת פיצוי בסך כולל של 342,000 ₪ בניכוי תגמולי המל"ל (ללא דמי פגיעה) בצירוף שכ"ט עו"ד כדין והחזר אגרה וכן תישא בתשלום המחצית השנייה של האגרה.

28. הסכומים ישולמו בתוך 30 יום מקבלת עותק פסק-הדין, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית החל מהיום ועד ליום תשלום המלא בפועל.

המזכירות תמציא העתק מפסק-הדין לבאי-כוח הצדדים.

ניתן היום, ז' סיוון תשפ"א, 18 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 54318-11-17

תיק חיצוני:

א. ה. ק.

אילת הרנוף, שופטת

